

strana ve příčině vzdálenosti, v jaké obě auta za sebou jela, učinila dva různé přednesy; soud měl působiti k tomu, by rozpor ten byl odstraněn tím, že by žalovaná se ustálila na jednom z nich nebo, neučinil-li toho, řízením důkazním zjistiti, které tvrzení se shoduje se skutečností.

Právem vytýká dovolatel i nesprávné právní posouzení ve příčině nároku na bolestné manželky žalobcovy, jež prý táž jemu postoupila. Postup by sice nebyl neplatným proto, že nebylo dbáno předpisu ministerského nařízení ze dne 24. října 1897, čís. 251 ř. zák. o postupu pohledávek za státem; předpis ten jest jen manipulačním předpisem. Platnost postupu samého od jeho zachování však není závislá (čís. 8422 sb. n. s.). Než postup jest neplatný z jiného důvodu, jak dovolatel rovněž právem vytýká. Již plenárním rozhodnutím bývalého rakouského nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 17. června 1913 Pres 169/13 (judikát čís. 204, Nowakova sbírka čís. 1503) byla rozřešena dříve sporná otázka v ten rozum, že bolestné jest děditelné a přenositelné, když již bylo buď smluvně (smírem) uznáno nebo poškozeným samým na soudě a to v určité ciferně stanovené výši uplatňováno. Od té doby názor tento jest jak judikaturou tak i právní vědou zachováván a uznáván a to i zdejším nejvyšším soudem (čís. 2722 a 2866 sb. n. s.); pro uvarování opakování odkazuje se na odůvodnění citovaného judikátu, jež i zdejší nejvyšší soud sdílí a od něhož neshledává ani v souzeném sporu příčiny se odchýliti. Žalobce ani netvrdil, že jeho manželka o bolestném smír ujednala nebo je soudně uplatňovala; proto nárok na ně není dosud postupitelný a postup jeho nemá platnosti. Žalobce shrnul v žalobě bolestné pro sebe i manželku na 10.000 Kč, omezil pak tuto částku na 2.000 Kč, aniž rozlíšil, kolik ciferně žádá za sebe a kolik za manželku. Soud procesní sice dle posudku znalců vypočetl bolestné žalobce samého na 540 Kč a manželky jeho na 1.477 Kč, dohromady na 2.017 Kč. Soudy nižších stolic v důsledku svého právního názoru o postupu bolestného mohly přisouditi celou částku 2.000 Kč; vychází-li se však z nepostupitelnosti bolestného, shora uvedené, nelze v dosavadním období sporu rozhodnouti o bolestném vůbec, a trpí řízení i v tomto směru neúplností, třeba dovolatelem nevytýkanou (§ 496 čís. 3 c. ř. s.); an žalobce sám neoceníl odděleně bolestné své a bolestné manželky, jest neznámo, jakou částku z úhrnného bolestného 10.000 Kč (2.000 Kč), účtovaného jím za oba manžele požaduje dovolatel jen za své vlastní bolestné; soud jsa vázán žalobním návrhem nemá jíti nad něj; nezná-li však žádanou výši bolestného žalobcova, nemá pokladu, by o něm rozhodl; bude tedy na žalobci, by v dalším řízení určil jasně co z úhrnného bolestného 2.000 Kč počítá na své vlastní bolestné.

Čís. 11859.

Není nezákonností (§ 46 (2) zák. ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.), nepřijal-li soud dodatečnou dědickou přihlášku dědice, jenž prohlásil, že nečiní nároky na pozůstalost a jenž se vzdal dědických práv ve prospěch jiného bez jakékoliv výhrady.

Okolnost, že se tak stalo na základě mimosoudní dohody s osobou, v jejíž prospěch se stalo zřeknutí dědictví, která dohodu nedodržela a

tak na dědici vzdání se dědictví podvodně vylákala, nelze uplatňovati v nesporném řízení. Jest na dědici, by si případným sporem vymáhal nárok z tvrzené úmluvy. Teprve, kdyby sporem bylo odklizeno prohlášení dědice, že se vzdává nároků na pozůstalost, mohl by žádati za nové projednání pozůstalosti.

Dědic, zřeknuv se dědictví, pozbyl práva, by s ním byla pozůstalost projednána, a není dotčen výrokem pozůstalostního soudu, jímž byl jeho návrh na dodatečné projednání pozůstalosti zamítnut.

(Rozh. ze dne 3. září 1932, R I 344/32.)

Podle protokolu ze dne 10. března 1930 prohlásily děti zůstavitelky, že na pozůstalost po své matce nečiní nároky a že se dědických práv vzdávají ve prospěch svého otce. Pozůstalost byla pak projednána s pozůstalým manželem a jemu pravoplatně odevzdána. Když se napotom vyskytlo nové jmění zůstavitelky, přihlásily se její děti k pozůstalosti výmínečně ze zákona a navrhly dodatečné projednání pozůstalosti ohledně jmění nově na jevo vyšlého. Soud první stolice nepřijal dědické přihlášky na soud a zamítl návrh na dodatečné projednání pozůstalosti a na oddělení pozůstalostního jmění od jmění dědice (jejich otce). Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Pokud stížnost směřuje proti výroku, jímž nebyly přijaty na soud dědické přihlášky rekurentů, výmínečně ze zákona dodatečně učiněné, není stížnost oprávněna. Podle protokolu ze dne 10. března 1930 prohlásili rekurenti, že na pozůstalost po své matce nečiní nároky a dědických práv se vzdávají ve prospěch otce, aniž učinili jakoukoliv výhradu. Vzdali se tedy dědictví bezpodmínečně ve prospěch svého otce, s nímž pak byla pozůstalost projednána a jemu odevzdána. Tím bylo projednání pozůstalosti skončeno a vyskytlo-li se nové jmění, nenastává nové projednání pozůstalosti, nýbrž provedou se jen potřebná úřední jednání ve smyslu § 179 nesp. říz., aniž k tomu třeba nové dědické přihlášky a odevzdání. I kdyby se vyskytlo po odevzdání pozůstalosti nové jmění, není tu již neujaté pozůstalosti, nýbrž patří dědici, kterému byla pozůstalost odevzdána. Vzdání se dědictví ve prospěch otce stalo se na soudě po smrti zůstavitelky svéprávnými dědici bezpodmínečně. Takovéto odmítnutí dědictví jest právě tak, jako dědická přihláška, neodvolatelné (arg. § 806, 1450 obč. zák.). V tom není ani v nauce ani v praxi rozporu. Okolnost tvrzená ve stížnosti, že se zřekli dědictví vzhledem k dohodě s otcem, že se o jmění po matce rozdělí, i když nebude projednávána pozůstalost ohledně zamlčené hotovosti, nemá význam pro pozůstalostní řízení a jest na dědících, by si případným sporem vymáhali nárok z úmluvy, v pozůstalostním řízení nemohou tak činiti, ježto se dědictví zřekli a pozůstalost byla odevzdána. Právem proto odmítl první soud dědickou přihlášku stěžovatelů, to tím spíše, ano z obsahu stížnosti i protokolu ze dne 14. listopadu 1931 nevyplývá, že jde o jmění, o jehož existenci stěžovatelé v době zřeknutí se dědictví nevěděli. Poněvadž však zřeknutím se dědictví pozbyli stěžovatelé práva, by s nimi byla pozůstalost projednána, nejsou dotčeni výrokem prvního soudu, kterým byl zamítnut návrh, by dodatečně byla projednána pozůstalost o věcech, které nebyly pojaty do jmění pozůstalostního při původním projednání,

aniž mají oprávnění k návrhu na oddělení pozůstalosti od jmění dědicova podle § 812 obč. zák. Ježto dražba a vlastnictví zůstavitelky k věcem, ohledně kterých se stal návrh na dodatečné projednání pozůstalosti, jsou sporné, jakž plyne z obsahu protokolu ze dne 14. listopadu 1931 a ze samé stížnosti, nepochybil první soud, odepřev zahájení pozůstalostní řízení o těchto věcech a odkázav navrhovatele na spor, a není ani důvodu, by nesporné řízení bylo doplňováno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice, které podle § 46 (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. lze napadati rekuresem k nejvyššímu soud jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost. Stěžovatelé vytýkají, že se napadené usnesení ocitá v rozporu se zákonem, že jest nezákonné, ale tomu tak není. Rekursní soud zcela správně podle stavu věci i podle zákona věc posoudil a rozhodl, dav za pravdu prvému soudu, jenž na soud nepřijal dědické přihlášky stěžovatelů, poněvadž stěžovatelé podle protokolu ze dne 10. března 1930 prohlásili, že na pozůstalost po své matce nároky nečiní a dědických práv se vzdávají ve prospěch otce aniž učinili jakoukoliv výhradu. Bezpodmínečné vzdání se dědictví je neodvolatelné a správně rekursní soud uvádí tu § 806 a 1450 obč. zák. Okolnosti stěžovateli vytýkané, že se tak stalo na základě mimosoudní dohody s otcem, kterou otec nedodržel a tak na nich vzdání se dědictví podvodně vylákal nelze uplatňovati v řízení nesporném a není nezákonností, vyslovil-li rekursní soud, že jest na dědicích, by si případným sporem vymáhali nárok z tvrzené úmluvy, že však v nesporném řízení nemohou tak učiniti, ježto se dědictví zřekli a pozůstalost byla odevzdána. Teprve, kdyby sporem bylo odklizeno prohlášení stěžovatelů, že se vzdávají nároků na pozůstalost, mohli by žádati za nové projednání pozůstalosti. Zákonu odpovídá i další důsledek, že stěžovatelé, zřeknuvše se dědictví, pozbyli práva, by s nimi pozůstalost byla projednána, a nejsou proto ani dotčeni dalším výrokem soudu první stolice, kterým jejich návrh na dodatečné projednání pozůstalosti byl zamítnut. Není tu proto vytýkané nezákonnosti.

Čís. 11860.

Patří-li panující pozemek několika osobám, jest k zániku pozemkové služebnosti vzdáním se třeba souhlasného projevu všech spoluvlastníků panujícího pozemku. Vzdal-li se služebnosti jen jeden ze spoluvlastníků, nemůže žaloba o ochranu vlastnictví proti dalšímu výkonu této služebnosti míti úspěch, třebaže nebyla podána proti všem spoluvlastníkům panujícího pozemku, nýbrž jen proti onomu z nich, který se služebnosti vzdal.

K právnímu jednání, jímž se někdo vzdává bezplatně pozemkové služebnosti jménem druhého, jest zapotřebí zvláštní plné moci znějící na toto jednotlivé právní jednání.